

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALMÂCU, ALEXANDRU

Inscripție despre Absurd / Alexandru Calmâcu. –

București : Tracus Arte, 2017

ISBN 978-606-664-770-0

821.135.1

Editura Tracus Arte

www.tracusarte.ro

București, str. Hava Henția nr. 2, sector 1

©2017 Tracus Arte

Redactori: **Doru Mareș, Irina Hrițcu**

DTP & copertă: **Emeline-Daniela Avram**

Sursă foto copertă: din arhiva autorului

(toată răspunderea de copyright foto revine autorului)

ALEXANDRU CALMÂCU

Inscripție despre Absurd

2017

I

Nu știm cum și-n ce fel s-a întâmplat, dar în orașul nostru mare, o metropolă cu peste două milioane de locuitori, fără a pune la socoteală persoanele aflate în tranzit, adică turiștii, oamenii de afaceri, politicienii de pe alte meleaguri sau bărbați de diferite naționalități veniți după femeile băstinașe și, mai nou, muieri din alte țări, apropiate sau îndepărtate, sosite special pentru masculii autohtoni, deci, repetăm, în urbea noastră atât de populată au dispărut, peste noapte, legile.

Tribunalul mare, judecătoriile de cartier și militare, cabinetele de avocatură, notariatele, procuratura, înalta curte de casație și justiție, ministerul de resort, magistratura, curtea de apel, comisia pentru drepturile omului, copilului și femeii, facultățile de jurisprudență s-au trezit dintr-o dată fără obiectul muncii, mai exact au devenit instituții, de stat și particulare, inutile, pe punctul de a se prăbuși precum piesele de domino, aranjate în forme sofisticate de castele și palate, renumite prin instabilitate.

Populația orașului nu aflase încă de dispariția legilor, iar secretomania din jurul deciziei a fost întreținută până la un moment dat. Nu înțelegem motivul, sau motivele, pentru care presa cea mai percutantă, gălăgioasă până la lacrimi, cu acces direct la informații extrase din surse politice și economice, mai mult sau mai puțin demne de încredere, nu

a scos nicio vorbă în acest sens. Mari semne de întrebare se ridicau în privința identității celor care au propus și aprobat decizia, nu putem bănuî sub ce culori politice s-a dat votul, când și unde, nu știm dacă hotărârea se va aplica la nivelul țării sau numai în orașul nostru cel mare, divers și greu de stăpânit, nu avem capacitatea să aflăm ce forțe obscure, interne și internaționale au sprijinit măsura, în sfârșit, în nebuloasa ivită peste noapte, activitatea tribunalelor a mai continuat, până la anunțul oficial, venit târziu, și anume că legislația a fost ștearsă din viața comunității și a oamenilor.

Din toamnă și până-n vară, deci dintr-un an în altul, ciclic, zilele de marți și miercuri ale fiecărei săptămâni erau rezervate derulării proceselor, toată lumea atinsă de microbul dreptății instituționale cunoștea acest orar bătut în cuie, orice reprogramare în limbaj juridic însemna o nouă amânare, președintele completului de judecată, fie bărbat sau femeie, anunța data stabilită pentru următoarea înfățișare, peste o lună sau două, ca atare nu mai trebuia verificat calendarul, era clar că viitoarea întâlnire va fi într-o marți sau miercuri, așa după cum v-ați dat seama.

În sala de judecată a unui tribunal zonal, Bărbatul Cărunt a intrat fix la ora precizată pe citație. Pentru prima oară în viață trecu pragul unei asemenea încăperi, un spațiu cu destinație specială, în care multe destine s-au lovit de înțelegere și neînțelegere, de legi bune și strâmbe, de hotărâri corecte și incorecte, cu alte cuvinte, personajul nostru era pătruns, deopotrivă, de curiozitate și neliniște, un amestec de luciditate cu teamă, o trăire greu de definit prin cuvinte, o stare ce activează simțurile, până la epuizare.

Bărbatul Cărunt știa că momentul lui de confruntare nu se putea desfășura la ora stabilită în citație, fiindcă la completul unsprezece de judecată, în ziua aceea de marți, erau programate patruzeci și șase de procese, un tur de forță în activitatea de împărțire a dreptății și nedreptății, dar el a venit la prima oră, era musai să se obișnuiască cu decorul, cu atmosfera, să urmărească în tihnă privirile dușmane ale pârătorilor și pârâților, ale avocaților și avocatelor, adversari sau adversare la bară.

Reclamatul din acest proces, unul de calomnie, era, așa după cum ați bănuî, Bărbatul Cărunt, un om la cincizeci de ani, de profesie publicist. Intrând în sala completului unsprezece de judecată, fix la ora indicată, personajul nostru a găsit cu greu loc pe o bancă retrasă din spate, era aglomerație, trebuie să informăm cititorii care n-au avut de-a face cu tribunalele că într-un asemenea perimetru nu există scaune, ci doar scânduri lustruite, cu două, patru sau șase picioare, depinde de lungimea lor, un detaliu important în decor și strategic gândit, inconfortul pricinuit de lemnul tare de sub fund are rolul să trezească spiritele, în sensul că, indiferent dacă ești pârător, pârât sau martor, un banal avocat sau avocată, trebuie să arăți supunere, un fel de adulare regizată, în fața judecătorului și a grefierei, numai ăștia doi au șezuturi personalizate, nu greșim dacă spunem fotolii, unul cu spătarul înalt, sculptat și capitonat cu piele naturală sau artificială, iar celălalt, puțin mai mic, dar la fel de impunător, învelit de regulă într-o catifea groasă, în culori sobre, rezistentă la frecare. Bărbatul Cărunt a înțeles că în echipa robelor cenușii sunt personaje în fața cărora trebuie plecat capul, ridicatul în picioare, ori de câte ori

reprezentantul desemnat al legii intră și iese din încăpere, fiind obligatoriu, iar cât timp acesta vorbește sau tace, orice murmur în sală este totalmente interzis.

În dimineața aceea de marți cădea o ploaie mărunță și rece de toamnă târzie, norii întunecoși n-aveau de gând să părăsească orașul și lipsa de lumină naturală contribuia nemijlocit la întreținerea unei atmosfere plumburii în sala de judecată. De la locul său din spate, Bărbatul Cărunt avea în fața ochilor imaginea de ansamblu a încăperii, observa cu atenție forfota pricinuită de curiozitatea avocaților de a mai arunca o privire peste dosarele în cauză, aliniate în fața grefierei, nu de alta, dar nu care cumva adversarul de moarte să fi vârat în ultima clipă vreun document nou, fără să anunțe din timp. Pe pupitrul din fața judecătorului, locul unde pledează avocații acuzării sau apărării, se află o Biblie, în toate tribunalele există așa ceva, numai că, în opinia Bărbatului Cărunt, cartea sfântă e pusă acolo de «façon», nimeni n-a deschis-o vreodată, ca să citească cel puțin două rânduri, în schimb, coperta cartonată a volumului este uzată, toate mâinile, transpirate de emoție și frică, o atingeau din ordinul judeului, ca toți cei puși să afirme „jur să spun adevărul și numai adevărul”, o formulă de siguranță oratorică, devenită clasică în lumea jurisprudenței, care, practic, nu înseamnă nimic, nimeni n-a făcut o statistică, sau nu s-a gândit s-o facă, pentru a ști exact câți dintre cei care au depus jurământul cred sau nu în Dumnezeu, sau care sunt de alte religii, prin urmare totul este o formă fără fond, înseamnă că s-a mințit și se minte, se sucesc gâturi și se sparg capete, după bunul plac. O asemenea evidență nu e imposibil de realizat, gândea Bărbatul Cărunt, o metodă

simplă ar fi făcut lumină în acest caz, mai exact, dacă pe aceeași masă s-ar fi aflat și Constituția țării, atunci fiecare individ ar fi ales pe care dintre cele două volume să pună mâna, iar paznicul de sală ar fi notat lucrul acesta într-un carnețel tip raportor, sau pe tabletă, apoi s-ar fi adunat consemnările din sălile tuturor tribunalelor din țară și din lume, s-ar fi făcut numărătoarea, adunarea, și gata, rezultat incontestabil. O problemă ar fi cu persoanele care nu știu care-i mâna stângă și care-i cea dreaptă, și nu sunt puține la număr, fiindcă multe dintre ele nu s-au ținut de carte în primii ani de școală, nici în următorii, nici după aceea, așa că paznicul de sală ar fi dezorientat, confuz și ar putea, în asemenea condiții stresante de maximă responsabilitate, să greșească foarte ușor. O altă categorie de persoane nu ar pune mâna nici pe cartea sfântă, nici pe Constituție, ci s-ar sprijini direct pe tăblia pupitrului, sau pe un colț al ei, asta înseamnă că ar jura pe ceva ce nu există, eteric, doar așa de moft și, cu toate astea, judecătorul ar ajunge să ia în considerare mărturia, care poate fi crucială în pronunțarea sentinței, deci nu mai e nimic de făcut, lucrurile se aranjează după voința oamenilor legii, și totul se termină surprinzător de bine sau de rău, așa cum v-ați imaginat.

De bună seamă cititorii nu știu de ce Bărbatul Cărunt se află în sala de judecată a completului unsprezece dintr-un tribunal zonal al orașului său, așteptând, pe o bancă din spate, confruntarea cu adversarii. De asemenea, nici personajului nostru nu i-a trecut prin minte că și-a făcut, fără voința lui, dușmani, hotărâți să-l jupoaie de viu, și la propriu, și la figurat. Chiar dacă ne repetăm, este vorba despre un proces în care Bărbatul Cărunt a fost acuzat de

calomnie și care acum se află la primul recurs, după ce instanța inițială a dat câștig de cauză reclamantei. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o femeie pârătoare (spunem așa ca să ne obișnuim cu limbajul acesta de specialitate), reprezentată în proces de o altă femeie, avocat.

Nu dorim să jignim pe cineva pomenind despre nevoia de acomodare cu limbajul juridic, dar, în viziunea noastră, considerăm că este important să reținem câteva dintre cuvintele rostite cu emfază de avocați și repetate în orice împrejurare, încât au ajuns un tic verbal, nicidecum un defect profesional, la un mod insuportabil pentru urechile noastre. În acest context lingvistic folosim, pentru înțelegerea populară, relația următorilor termeni: reclamanta l-a reclamat pe el, care a devenit reclamat, sau pârătoarea l-a pârât pe el, care a devenit pârât. Nimic mai mult. Dacă am folosi termeni precum „apelantul-pârât”, „apelanta prin aderare”, „intimata” sau „intimatul”, cu siguranță că oamenii ne-ar clasifica drept nebuni, ne-am zăpăci cu totul la creier și niciodată n-am înțelege nimic, ori de câte ori ar fi vorba despre dreptate care mereu se zbeugue în jurul nostru și niciodată nu se așează locului, cu alte cuvinte, specialiștii au inventat acest limbaj exhaustiv ca să nu care cumva să fie bănuți de greșeli, indiferent despre ce fel de judecată ar fi vorba.

Bărbatul Cărunț și-a amintit de o veche cunoștință, un prieten care a terminat cu brio facultatea de drept și a ajuns avocat cu prestanță profesională, obținută în urma proceselor câștigate, nu puține la număr, pe care l-a reîntâlnit după mulți ani, o ocazie de mare bucurie, și, într-o discuție amicală la o masă de cafea, deci în intimitate, acesta a trădat ordinul jurisprudenței, demonstrând, prin

motivații de netăgăduit, că limbajul avocătesc este semantic, poetic, cel mai elegant cu putință, are un impact imediat, nu creează confuzii, nu dă naștere la interpretări inutile. Marii săi profesori l-au învățat că vocabularul de specialitate poate fi folosit, în afara sălilor de judecată, cu prudență, și numai atunci când contextul permite, când interesul personal e mai presus decât al celorlalți, scopul scuză mijloacele, un adevăr de necontestat, lipsa de verticalitate nu trebuie trădată, important e să nu bâjbâi și să fii tare pe poziție, prin urmare, amicul avocat a venit cu un exemplu convingător, relatându-i un caz în care sfatul didactic nu a dat greș. „Într-o după-amiază a intrat în biroul meu o doamnă la vreo treizeci și cinci de ani, căsătorită de șase ani și frumoasă foc. Știi, sunt pretențios în materie de muieri, nu mă încurc cu oricine, dar femeia asta m-a topit din prima clipă. Vroia să intenteze proces cumnatei ei, sora mai mică a lui bărbat'su, și ea măritată, fiindcă a fost numită singura moștenitoare a averii mamei lor, care a crăpat și care nu a înghițit-o niciodată pe noră, ci doar pe ginere, așa cum se întâmplă frecvent în viață. Am fost atent la tot ce mi-a spus, era o plăcere s-o ascult, am notat informațiile primite, cu lux de amănunte, i-am făcut o listă cu documentele trebuitoare, după care i-am spus: « din acest moment, prin solicitarea ta (deja ne tutuiam), am devenit avocatul tău în instanță, mai exact tu ești pârătoarea care ai pârât-o pe cumnată, care a devenit pârâtă, prin urmare eu susțin pâra ta cu toate argumentele, pentru ca pâra ta să aibă câștig de cauză, tu însă nu trebuie niciodată să mă părăști soțului tău, așa cum nici eu nu te voi pârî soției mele. Nu vreau să ne pârâm decât unuia altuia, ori de câte ori ne întâlnim și în orice loc, inclusiv în pat ».